

[Kent Kirk]

lige behandling af kommissionsforslagene, og at man sikrer sig, at den danske stillingtagen, den danske forhandlingslinje afspejler de danske synspunkter.

Når regeringspartierne har stillet den foreliggende forespørgsel i dag, må det jo være i erkendelse af, at regeringen ikke har behandlet »diversedirektivet« eller »madsminkedirektivet« særlig omhyggeligt. Fru Lone Dybkjær skal have tak for, at man har taget initiativ til denne forespørgsel, for selv om vi må erkende, at der ikke er sket en omhyggelig behandling, kan vi måske bruge denne debat til noget nytigt i fremtiden.

Vi kommer selvfølgelig ikke langt med at prøve at finde ud af, hvor fejlen er begået. Jeg har hørt tidligere i debatten her i dag, at der er nogle, der mener, det var i perioden fra 1988 til 1992, inden der i det hele taget forelå et kommissionsforslag, at man skulle have gjort noget, men jeg må nu konstatere, at regeringen og Folketinget først har mulighed for at gå i aktion, når kommissionsforslaget foreligger, når vi kender EF-Kommissionens løsning på det pågældende område.

Kommissionsforslaget forelå den 1. juli 1992. Så kan man selvfølgelig have den opfattelse, at man skulle være gået i gang med at behandle sagen allerede i juli måned, men da det var en kendsgerning, at det britiske formandskab i andet halvår af 1992 ikke satte sagen på dagsordenen, var det nærliggende og naturligt, at vi heller ikke fik taget fat i sagen i det danske parlamentariske system. Men den daværende KV-regering ønskede at få sagen på dagsordenen, da Danmark skulle have formandskabet i første halvår af 1993, og det fulgte rødsklöverregeringen op på.

Det er her, det efter min opfattelse går galt, for rødsklöverregeringen gør jo det, som vi også synes var hensigtsmæssigt, nemlig får aktiveret den politiske beslutningsproces i Bruxelles, man får Rådets arbejdsgrupper til at behandle det pågældende direktivforslag, og man holder 11 møder. Det belgiske formandskab følger op i andet halvår af 1993 og holder fire møder.

Desværre sker der så det, at man under hele dette lange mødeforløb med de mange møder i arbejdsgrupperne ikke aktiverer den politiske beslutningsproces i Danmark - ja, sundhedsministeren indkalder ikke engang specialudvalget, som også kunne være rådgivende for Sundhedsministeriet.

Det synes jeg er kritisabelt. Jeg synes, at man må sige, at sundhedsministeren i denne sag ikke har levet op til en omhyggelig behandling af et direktivforslag. Ja, vi kommer endda så langt hen, at specialudvalget først bliver hørt 3 uger før den endelige behandling i Ministerrådet, og dagen før, at sagen skal behandles i Ministerrådet, bliver Folketingets Markedsudvalg hørt.

Det er med stor undren, at vi efterfølgende har kunnet konstatere, at den minister, der skulle behandle sagen i Ministerrådsmødet, nemlig industriministeren, først kort før foretrædet i Folketingets Markedsudvalg bliver involveret i selve sagen og bliver gjort bekendt med de problemer, der er i den.

Det er indlysende, at når en regering behandler en sag på den her måde, så kan man heller ikke udstede de nødvendige politiske direktiver til de embedsmænd, der nu engang i arbejdsgrupperne skal forsøge at opnå et ordentligt resultat for Danmark, og derfor finder vi, at regeringen burde have været mere omhyggelig.

Det andet, der desværre så sker, når man ikke har været politisk omhyggelig med sagen, er, at man heller ikke får informeret Europa-Parlamentet, der jo også har sagen under behandling. Man får heller ikke gjort Europa-Parlamentet opmærksom på de særlige danske problemer.

Og det er jo nu engang sådan, at efter at vi har fået Maastricht-Traktaten sat i kraft, har Europa-Parlamentet fået afgørende indflydelse på de forskellige direktivforslag, som Rådet behandler til en fælles holdning, og derfor er det afgørende vigtigt, at Europa-Parlamentet også får at vide, hvordan Danmark står, og hvordan de danske interesser i den pågældende sag er, med henblik på, at vi måske kan påvirke Europa-Parlamentet under dets behandling.

Så jeg forstår fuldt ud, at regeringspartiernes folketingsgrupper har rejst denne forespørgsel, for man må jo erkende, at behandlingen af sagen ikke har været tilfredsstillende.

Hvad kan Folketinget så gøre for at forhindre, at sådan noget sker igen? Hvordan kan vi få ændret proceduren, således at vi har en sikkerhed for, at interesseorganisationerne, eksperterne og Folketinget bliver inddraget på et tidligere tidspunkt?